

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/97/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321201557
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2321201557.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcov: 1/ A. B., C. B., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt D. E. XXXX, 2/ B. F., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt G. - H. B., obidvaja zastúpení: MICHALIČKA advokáti s.r.o., Halenárska 18, Trnava, IČO: 53 309 936, proti žalovanej: TOMA úverová a leasingová, a.s., Májová 1319, Čadca, IČO: 36 664 090, o 17.200 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 10. augusta 2022 č. k. 22Csp/55/2021-183, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyňa 1/ a žalobca 2/ majú voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom (I.) uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcom sumu 17.200 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 19.5.2020 do zaplatenia a druhým výrokom (II.) rozhodol, že žalobcovia 1/, 2/ majú voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 3, 4, § 54 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 1, 2 písm. a) a e), § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ (zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o úvere medzi žalobcami ako dlžníkmi a žalovanou ako veriteľom dňa 15.11.2007, majúcou spotrebiteľský charakter. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že hoci v predmetnej zmluve bolo uvedené jeho účelové určenie na stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu, v skutočnosti však úver na takýto účel určený nebol a táto skutočnosť bola zmluvným stranám známa už pri uzatváraní úverovej zmluvy. Žalovaná mala v čase uzatvorenia zmluvy vedomosť o tom, že hlavným účelom zmluvy bolo použitie úveru na refinancovanie ich predchádzajúceho úveru, ktorý žalobcovi 2/ poskytla spoločnosť eBUSINESS, s.r.o. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva o úvere nebola uzatvorená na účel uvedený v ustanovení § 1 ods. 2 písm. a) ZoSÚ (zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu), v dôsledku čoho predmetná úverová zmluva nemohla byť vylúčená z pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch.

2. Vedomosť o skutočnom účele poskytnutia úveru na strane žalovanej mal súd prvej inštancie preukázanú už personálnym prepojením predsedu predstavenstva žalovanej (JUDr. Firla), ktorý bol v rozhodnej dobe jediným spoločníkom obchodnej spoločnosti SLOVENSKÝ BYTOVÝ SERVIS, s.r.o.

IČO: 36 422 631 (aktuálne Harmony INVESTMENT, s.r.o.), ďalej len „SBS“ a súčasne jej konateľom. Uvedená osoba za žalovanú podpisovala predmetnú úverovú zmluvu, ako aj zabezpečovaciu záložnú zmluvu a musel mať preto vedomosť, že úver bude poskytovaný na účet spoločnosti SBS z dôvodu, že táto bude refinancovať úver žalobcu 2/ voči spoločnosti eBUSINESS, s.r.o. Súčasne musela žalovaná vedieť aj o obsahu príkaznej zmluvy uzatvorenej medzi SBS a žalobcami, predmetom ktorej bolo, že SBS je oprávnená vyplatiť dlh žalobcov z prostriedkov získaných z úveru od žalovanej. Táto skutočnosť vyplývala aj z čestných vyhlásení žalobcov, ktoré predložila žalovaná, keď ako žiadatelia o úver výslovne vyhlásili, že sa podrobne oboznámili nielen s obsahom úverovej zmluvy, ale aj s obsahom príkaznej zmluvy (súčasne vyhlásili, že okrem prípadných dlhov uvedených v príkaznej zmluve nemajú ďalšie dlhy). V čase uzatvorenia úverovej zmluvy žalovaná musela vedieť aj o tom, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom záložnej zmluvy, boli vo vlastníctve eBUSINESS, s.r.o. (na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode práva k nehnuteľnosti, uzatvorenej medzi žalobcom 2/ a spoločnosťou eBUSINESS, s.r.o. ako veriteľom).

3. Podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaná uviedla, že SBS bola jej servisnou spoločnosťou. Mala zabezpečiť, aby klienti, teda aj žalobcovia, mohli u žalovanej dosiahnuť úver ak mali dlh, všetky otázky ohľadom neho riešila SBS a žalovaná dostala klientov už bez dlhov (uvedenú skutočnosť potvrdili aj svedkovia I. a J.). Žalovaná si bola vedomá toho, že spoločnosť SBS musí najskôr vyplatiť dlhy klientov, aby následne mohla byť žalovaná zapísaná ako záložná veriteľka prvá v poradí, pričom SBS práve z tohto dôvodu vyplatila dlhy žalobcov. Svedkyňa J. potvrdila, že v príkaznej zmluve bolo obsiahnuté ustanovenie o tom, že SBS je oprávnená vyplatiť dlh klientov z prostriedkov získaných z úveru od žalovanej. Svedok I. potvrdil, že SBS vyplatila dlh žalobcov voči spoločnosti eBUSINESS, s.r.o., pričom použila prostriedky od žalovaného z predchádzajúcich prípadov a prostriedky, ktoré žalovaná následne poukázala na účet SBS, použila SBS na prefinancovanie ďalších úverov iných klientov (vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná poukázala sumu 600.000,- Sk na účet SBS dňa 25.2.2008, teda potom ako bol vyplatený dlh žalobcu 2/ voči spoločnosti eBUSINESS, s.r.o. 28.11.2007 a po zavkladovaní záložnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom 2/ a žalovanou, vklad bol povolený 29.1.2008).

4. Uvedený svedok potvrdil, že na poradách s obchodnými zástupcami SBS sa zúčastňoval aj predseda predstavenstva žalovanej. Všetky zmluvy vypracovala spoločnosť SBS, a to nielen príkaznú zmluvu, ale aj zmluvu o úvere a záložnú zmluvu. Pravdivosť tvrdení svedka mal súd prvej inštancie podporne preukázanú aj listinnými dôkazmi, potvrdeniami o zostatku, z ktorých vyplýva existencia dlhu žalobcu 2/ spoločnosti eBUSINESS vo výške 500.000,- Sk ku dňu 30.11.2007 a 550.000,- Sk ku dňu 15.12.2007 kvitanciou, z ktorej vyplývalo, že dňa 28.11.2007 bol vyplatený dlh z úveru, ktorý mal žalobca 2/ voči spoločnosti eBUSINESS. Podľa platobného príkazu žalovaná poukázala sumu 600.000,- Sk na účet SBS 25.2.2008 (v spore nebolo preukázané, že zostávajúca časť finančných prostriedkov bola zo strany SBS vyplatená žalobcom).

5. Súd prvej inštancie dospel tiež k záveru, že predmetnou úverovou zmluvou bol poskytnutý úver len vo výške 19.916,35 eur (600.000,- Sk), teda menej ako 20.000 eur, a preto sa nejedná o úverovú zmluvu, ktorá by bola vylúčená z aplikácie ustanovení ZoSÚ. Suma 14.000,- Sk podľa čl. IV. bod 4 predmetnej zmluvy zodpovedala poplatku za zabezpečenie úveru, ktoré zmluvné dojednanie súd prvej inštancie vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalovaná v spore potvrdila, že suma 14.000,- Sk bola pravdepodobne odmenou pre SBS za poskytovanie služieb pre žalobcov. Predmetná časť úveru nebola teda poskytnutá žalobcom, ale tretej osobe za služby, ktoré však boli poskytované aj v záujme žalovanej. Vyššie uvedený svedok uviedol, že spoločnosť SBS vykonávala všetky administratívne činnosti, vypracovala aj zmluvu o úvere, záložnú zmluvu, teda listiny, v ktorých táto spoločnosť nebola zmluvnou stranou (tieto vyhotovovala pre žalovanú). Svedok (navrhnutý žalovanou) bol zamestnancom SBS (do roku 2008) a od roku 2008 je zamestnancom žalovanej. Svedkyňa J. tiež potvrdila, že všetky dokumenty vyhotovovali pracovníci SBS pri vybavovaní úveru, dohliadajúc aby klienti podpísali každý odstavec čestného vyhlásenia žiadateľa o úver. Suma 14.000,- Sk bola použitá na výplatu odmeny tretej osoby za zabezpečenie úveru na jej účet, pričom úver poskytuje veriteľ dlžníkovi.

6. Žalovaná mala vedomosť o tom, komu suma 14.000,- Sk bola vyplatená a z akého dôvodu, pričom z čestných prehlásení žalobcov ako žiadateľov o úver vyplýva, že boli oboznámení aj s výškou druhej časti úveru, ktorá zodpovedá nákladom na spracovanie, ktorú uhradia z poskytnutého úveru. Žalobcovia

v čestných vyhláseniach uviedli, že sú oboznámení i s výškou odmeny príkazníka, ktorú uhradia z poskytnutého úveru.

7. Následne súd prvej inštancie predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretej stranami konania podrobil obligatórnemu prieskumu z hľadiska obsahových náležitostí zmluvy podľa ZoSÚ. Dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov, v dôsledku čoho sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcom preto prislúchalo právo na vrátenie sumy, ktorú zaplatili nad poskytnutý úver (t. j. nad sumu 19.916,35 eur). Z dôvodu, že žalobcovia zaplatili sumu 38.009,82 eur a domáhali sa vrátenia sumy 17.200 eur, žalobe súd prvej inštancie v celom rozsahu vyhovel. Z dôvodu omeškania žalovanej s plnením dlhu, žalobcom prislúchali aj úroky z omeškania. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Žalobcom, ktorí boli v konaní v plnom rozsahu úspešní, vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v konaní neúspešnej. O výške náhrady trov konania malo byť rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

8. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná namietala, že by predmetná úverová zmluva bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere, uzavretou podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Predmetnou zmluvou o úvere bola žalobcom poskytnutá suma 614.000,- Sk na bývanie – úver určený na ďalšie stavebné úpravy a ich údržbu. Podľa § 1 ods. 2 písm. a) a písm. e) ZoSÚ bola takáto zmluva vyňatá z aplikácie ustanovení ZoSÚ. Žalovaná poskytovala účelové úvery na bývanie a v súvislosti s poskytnutým úverom bolo možné vyplatiť i dlh (keďže išlo o zachovanie bývania), zabezpečený záložným právom. Dlžníci, teda i žalobcovia, boli povinní zvyšnú časť dlhu použiť podľa predmetu zmluvy. Žalovaná neskúmala, či peniaze z úveru skutočne takto aj použili. Poskytnutým úverom si žalobcovia zachovali strechu nad hlavou, teda svoje obydlie, a mali ju zveľadiť stavebnými úpravami. Hlavným cieľom nebolo vyplatiť dlh eBUSINESS, s.r.o.

9. Žalovaná v odvolaní potvrdila personálne prepojenie s obchodnou spoločnosťou SBS. Svedkyňa J., ako i predseda predstavenstva žalovanej Firla sa vyjadrili, že od doby ako sa stal štatutárnym orgánom žalovanej, ukončil činnosť v SBS a všetkému sa venovala konateľka svedkyňa J.. Konsenzom medzi stranami sporu ako zmluvnými stranami bolo zachovanie a úprava obydliá.

10. Žalovaná v odvolaní ďalej uviedla, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé v čom spočíva nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán vo vzťahu k dojednanému poplatku na zabezpečenie úveru v čl. IV. bod 4. Namietala záver súdu, že predmetná časť úveru (14.000,- Sk) nebola poskytnutá žalobcom ale tretej osobe za poskytovanie služieb, ktoré boli poskytované aj záujme žalovanej. Súd prvej inštancie sa nezaoberal výpoveďou štatutárneho orgánu žalovanej (p. Firla), ktorý ozrejmil obchodné partnerstvo medzi spoločnosťami SBS a žalovanou, uviedol akú činnosť vykonávala SBS za jeho pôsobenia a čo vykonávala žalovaná. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) samotné personálne prepojenie obchodných spoločností nie je protiprávne. Správanie sa týchto osôb však musí byť obvyklé, poctivé a spravodlivé (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. Obdo V 53/2003 R 48/2005). Štatutárny zástupca žalovanej vo výpovedi uviedol, že svoje písomné dokumenty si vyhotovovala žalovaná a SBS zase jej písomné dokumenty, okrem čestného prehlásenia, ktoré bolo vzorové, vypracované pre každý prípad, pred podpisom zmluvy. Bolo dôležité, aby klienti boli oboznámení so všetkými právami a povinnosťami vyplývajúcimi zo zmlúv. Žalovaná v odvolaní tiež potvrdila, že žalovaná poskytla úver v prípade ak bude zabezpečený záložným právom prvým v poradí, ale namietla záver súdu, že odmena bola za to, že SBS získala pre žalovanú klienta. SBS jednala s veriteľmi dlžníkov a vykonávala v prospech dlžníkov rôzne iné úkony na základe príkaznej zmluvy. Minimálne SBS svojou činnosťou ušetrila dlžníkom 50.000,- Sk.

11. Svedkyňa J. uviedla, že vo vzťahu ku klientom SBS zisťovala hodnoty nehnuteľností prostredníctvom obchodných zástupcov, pripravovali podklady pre žalovanú (napr. ohodnocovanie nehnuteľností, zisťovanie platobnej schopnosti klientov, poučenie klientov a iné). SBS teda získavala podklady k vyhotoveniu zmluvy o úvere a zmluvy o zriadení záložného práva, avšak ich nevyhotovovala. V písomnom vyhlásení svedkyňa J. uvádzala dokumenty SBS, nie dokumenty vyhotovované žalovanou.

Ide preto o arbitrárny výklad písomného podania, na ktorom nemožno stavať spravodlivé rozhodnutie. Žalovaná v odvolaní poukázala na konsenzuálny charakter zmluvy o úvere, preto nebolo povinnosťou veriteľa peniaze reálne odovzdať alebo poslať dlžníkov. SBS je treba chápať podľa názoru žalovanej ako platobné miesto. Nemožno opomenúť, že žalovaná postupovala podľa vôle klientov. Štatutárny zástupca žalovanej uviedol, že zmluvnú dokumentáciu ohľadne úveru vypracovával právnik žalovanej, prípadne iný pracovník a právnik to kontroloval. Nie je zrejmy dôvod, pre ktorý súd prihladol k výpovedi zamestnanca, do ktorého pracovnej náplne nepatrilo vyhotovovanie zmlúv alebo zabezpečovanie podkladov k nim. Svedok I. mal na starosti problematických klientov. Predmetná zmluva o úvere bola vyňatá z pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch, na podporu svojho názoru žalovaná označila rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/338/2017 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/197/2019.

12. V odvolacej argumentácii žalovaná tiež uviedla, že nikdy nepopierala obchodné partnerstvo medzi ňou a SBS. Odmietla však, že by akýmkoľvek spôsobom zasahovala do zmluvnej dokumentácie SBS, čo vyplýva aj z výpovede svedkov a štatutárneho zástupcu žalovanej. Odmietla záver, že musela mať vedomosť o obsahu príkaznej zmluvy. K čestnému prehláseniu štatutárny zástupca žalovanej uviedol, že tieto používali najmä obchodní zástupcovia SBS, jedno vyhotovenie mala aj žalovaná. Pod termínom „zabezpečenie úveru“ (čl. IV. bod 4 zmluvy o úvere) treba rozumieť, že SBS na základe príkaznej zmluvy poskytla svoje služby pre žalobcov za odmenu. Následne bol daný pokyn, aby bolo rozdelené plnenie z úveru a platby poslané tak ako je v zmluve uvedené. V čase realizácie predmetného ustanovenia bolo možné vyplácať úver i týmto spôsobom. Veriteľ v čase odoslania peňazí nie je povinný skúmať komu účet patrí a či dlžníci skutočne použili úver podľa predmetu zmluvy. Žalovaná vytýkala súdu prvej inštancie aj nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie, s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 117/07).

13. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu navrhli rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Podľa § 1 ods. 2 písm. a) ZoSÚ zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. V zmysle čl. II. ods. 1 predmetnej zmluvy o úvere bol žalovanou poskytnutý úver žalobcom určený na ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Je preto zrejme, že argumentácia žalovanej neobstojí, ak tvrdí, že vyplatenie dlhu ako tzv. zabezpečenie bývania, má predstavovať ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Za údržbu stavieb a stavebné úpravy nemožno považovať vyplatenie predchádzajúceho úveru, ani vtedy ak takéto vyplatenie úveru mohlo viesť k udržaniu bývania žalobcov. Argumentácia žalovanej, že nebolo jej povinnosťou preverovať skutočný účel použitia finančných prostriedkov neobstojí, pretože z výsluchu svedkov, ako aj štatutárneho zástupcu žalovanej, jednoznačne vyplýva, že žalovaná mala už pred uzavretím úverovej zmluvy vedomosť o tom, na aký účel budú použité finančné prostriedky z poskytnutého úveru. Predmetné skutočnosti vyplývajú tiež z úlohy akú v procese poskytnutia úveru realizovala obchodná spoločnosť SBS, ktorá fakticky z vlastných prostriedkov vyplatila predchádzajúci úver žalobcov voči spoločnosti eBUSINESS, s.r.o., pre účel budúceho zriadenia záložného práva na nehnuteľnostiach žalobcov v prospech žalovanej.

14. Žalobcovia vo vyjadrení nesúhlasili so žalovanou, že nie je rozhodujúca skutočnosť že JUDr. Firla bol súčasne predseda predstavenstva žalovanej a v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, ako aj záložnej zmluvy, bol spoločníkom a konateľom spoločnosti SBS. Poukaz protistrany na ukončenie akýchkoľvek činností JUDr. Firlu v spoločnosti SBS a skutočnosť, že všetkej činnosti sa mala venovať p. J., sú irelevantné. JUDr. Firla ako konateľ spoločnosti SBS bol zodpovedný za všetku obchodnú a právnu aktivitu tejto spoločnosti, čoho si bol ako konateľ a právnik dobre vedomý. Nevzdal sa funkcie konateľa, bol dlhodobo konateľom spoločnosti a tak aj zodpovedný za právne a všetky podnikateľské činnosti spoločnosti SBS, pričom táto zodpovednosť mu vznikla zo zákona nemožno sa jej zbaviť vyššie uvedeným konštatovaním.

15. Žalobcovia poukázali vo vyjadrení aj na ďalšiu argumentáciu žalovanej, podľa ktorej ak celý úver nebol použitý podľa predmetu zmluvy, je na ťarchu žalobcov, ktorí mali takúto podmienku splniť. V súdnom konaní však bolo bez pochyb preukázané, ako boli použité finančné prostriedky z úveru žalobcov od žalovanej. Tieto finančné prostriedky boli všetky bez výnimky uhradené na účet spoločnosti SBS. Z vykonaného dokazovania bolo zrejme, že SBS pred obdržaním finančných prostriedkov z úveru od žalovanej, uhradila úver žalobcov voči spoločnosti eBUSINESS, s.r.o. Spoločnosť SBS pritom nemala

oprávnenie na výkon akejkoľvek podnikateľskej činnosti v rozsahu stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržba. Ani časť finančných prostriedkov nebola použitá na uvedený účel. Žalovaná mala vedomosť, že finančné prostriedky z úveru použila na úhradu nákladov spoločnosti SBS, ktoré jej vznikli s platením úveru spoločnosti eBUSINESS, s.r.o. za žalobcov. Ako použila prijaté peňažné prostriedky spoločnosť SBS, je pre žalobcov irelevantná. Preukázanie tejto skutočnosti bolo na strane žalovanej (neexistenciu určitej právnej skutočnosti nie je možné preukázať). Na podporu svojej argumentácie o tzv. negatívnej dôkaznej teórii žalobcovia poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/291/2016. Od žalobcov preto nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázali, že sa niečo nestalo, ako to od nich požaduje žalovaná.

16. Žalobcovia vo vyjadrení ďalej poukázali na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého suma 14.000,- Sk predstavovala poplatok uhradený žalovanou za služby, ktoré však neboli poskytnuté žalobcom, ale išlo o služby, ktoré podľa charakteru ich účelu boli službami pre žalovanú. Konkrétne pre zabezpečenie vzniku budúceho záložného práva na nehnuteľnostiach žalobcov, čo je bezpochyby zabezpečovací právny prostriedok občianskeho práva, pre budúce zabezpečenie pohľadávky žalovanej. Tým, že poplatok bol uhradený spoločnosti SBS ako tretej osobe pre dosiahnutie tohto účelu, išlo jednoznačne o služby v prospech žalovanej, pre posilnenie jej právneho postavenia, nie žalobcov. Navyiac svedok I. uviedol, že SBS robila všetky administratívne činnosti, vypracovávala aj zmluvy o úvere, záložnú zmluvu, teda aj doklady, v ktorých SBS nebola zmluvnou stranou, (vypracovávala zmluvné dokumenty pre žalovanú). O osobitnej odmene pre spoločnosť SBS od žalovanej svedok vedomosť nemal. Predmetný poplatok neslúžil pre účely žalobcov a takéto dojednanie v úverovej zmluve bolo neplatné. Z čestných prehlásení podpísaných žalobcami je zrejmé, že žalovaná úzko spolupracovala so spoločnosťou SBS, mala vedomosť o obsahu príkaznej zmluvy uzavretej medzi žalobcami a SBS, keď čestné prehlásenia odkazujú na úverovú zmluvu, ako aj na príkaznú zmluvu medzi SBS a žalobcami. Z uvedeného je zřejmý koherentný účel a postavenie spoločnosti SBS pri poskytovaní úveru žalovanej žalobcom. Reálna úloha spoločnosti SBS mala zabezpečiť vierohodnosť fiktívneho účelu úveru stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržba, ktorý by nedokázala žalovaná samostatne bez asistencie tretej osoby realizovať. Ak by sama priamo vyplácala finančné prostriedky spoločnosti eBUSINESS, s.r.o., šlo by jednoznačne refinančný úver. Uvedený účel mal navonok zastrieť obchádzanie zákona o ochrane spotrebiteľa žalovanou.

17. Žalovaná v odvolacej replike zotrvala na svojom odvolaní. Nesúhlasila s tvrdením protistrany, že v konaní bolo preukázané použitie finančných prostriedkov z úveru žalobcov od žalovanej. Bola preukázaná skutočnosť, že žalovaná na základe zmluvy o úvere poskytla žalobcom úver vo výške 614.000,- Sk. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že peniaze z úveru boli v plnej výške vyplatené na účet SBS, ktorá ich vyplatila vo výške 500.000,- Sk na úhradu dlhu eBUSINESS, s.r.o., 14.000,- Sk na vyplatenie odmeny pre SBS a 100.000,- Sk žalobcom, ktorí ich mali použiť na rekonštrukciu nehnuteľností. Konsenzom zmluvných strán v čase uzatvorenia úverovej zmluvy bolo zachovanie obydlija žalobcov a jeho úpravy/rekonštrukcia. Peniaze boli vyplatené podľa pokynov žalobcov a časť bola poukázaná žalobcom na bankový účet. Žalovaná navrhla, aby súd vykonal dopyt na peňažný ústav F., K. a zo získaných informácií mala žalovaná v úmysle dopracovať sa k bankovému účtu žalobcov, na ktorý odoslala SBS peniaze. Banke bolo oznámené číslo bankového účtu a jeho vlastníka, pričom banka na dopyt reagovala odpoveďou na žiadosť zo dňa 5.4.2022 o bližšiu špecifikáciu účtu, z ktorého mala byť pripísaná platba vo výške 500.000,- Sk, čo žalovaná nevedela uviesť, keďže nedisponuje dokumentami, ktoré mali k dispozícii žalobcovia alebo SBS. Bankový účet, na ktorý bola poukázaná suma 14.000,- Sk patril SBS. Formulácia na zabezpečenie úveru bola uvedená v súvislosti s poskytnutými službami SBS pre žalobcov, na základe týchto služieb zabezpečovala úver pre žalobcov. Ak by úkony SBS, za ktoré si vyúčtovala odmenu, neurobila, museli by ich urobiť žalobcovia sami. Uvedená suma zodpovedá poplatku za služby poskytnuté SBS žalobcom, aby splnili podmienky a získali úver od žalovanej. Práve úkonmi SBS žalobcovia ušetrili 50.000,- Sk. Žalovaná namietala fiktívny účel úveru. Všetky poskytnuté úvery spotrebiteľom boli na účely spojené s bývaním a museli byť zabezpečené záložným právom k nehnuteľnostiam, na čo neskôr reflektoval aj zákon o spotrebiteľských úveroch z roku 2010, ktorý zo svojej pôsobnosti vylúčil úverové zmluvy, zabezpečené záložným právom k nehnuteľnostiam.

18. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP),

postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

19. Odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam. Vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalovanej je potrebné uviesť nasledovné.

20. Ustanovenie § 1 ods. 2 písm. a) ZoSÚ obsahuje negatívnu definíciu spotrebiteľských úverov, v dôsledku čoho úverová zmluva na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu, nie je regulovaná ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch ZoSÚ. Argumentáciu žalovanej, že ak poskytnutím predmetného úveru bol vyplatený dlh žalobcov (zabezpečený záložným právom), čím sa malo zachovať ich bývanie, bol tým naplnený definičný znak úverovej zmluvy, na ktorú sa nevzťahuje citované ustanovenie § 1 ods. 2 písm. a) ZoSÚ, nebolo možné prijať. Medzi stranami nebolo sporné, že peňažné prostriedky poskytnuté žalovanou na základe predmetnej úverovej zmluvy, uzavretej stranami konania, boli v plnej výške (614.000,- Sk) priamo poukázané na účet obchodnej spoločnosti SBS (personálne a podnikateľsky prepojenej so žalovanou), na účel vyplatenia dlhu (prostredníctvom spoločnosti SBS) veriteľovi žalobcu eBUSINESS, s.r.o.

21. Úhradu predchádzajúceho úveru žalobcu (refinancovanie úveru) preto nebolo možné považovať za poskytnutie úveru na nadobudnutie nehnuteľnosti, ako ani na dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Žalovaná okrem personálneho prepojenia, vyslovene potvrdila v odvolaní obchodné partnerstvo so spoločnosťou SBS, pričom preukázaná schéma fungovania obidvoch obchodných spoločností poukazovala na spoločný podnikateľský zámer v súvislosti s poskytovaním úveru žalovanou, vrátane účelu poskytnutia finančných prostriedkov žalobcom z predmetnej úverovej zmluvy (preukázané predloženou zmluvnou dokumentáciou, čestnými prehláseniami žalobcov, vyplatením prechádzajúceho úveru žalobcu voči spoločnosti eBUSINESS, s.r.o. s cieľom zabezpečenia zriadenia záložného práva na nehnuteľnostiach žalobcu v prospech žalovanej a poukázaním celej poskytnutej peňažnej sumy žalovanou 614.000,- Sk na účet spoločnosti SBS).

22. Interný chod spoločnosti SBS (faktická náplň činnosti personálneho substrátu SBS) bola bez právneho významu na vyššie uvedené závery. Rozhodujúce bolo konanie obchodnej spoločnosti (právnickej osoby) navonok, pri realizácii jej podnikateľskej činnosti a vzájomnej spolupráci pri dosahovaní spoločných cieľov a zámerov so žalovanou (vyplývajúcich aj výpovede štatutárneho zástupcu žalovanej, citovanej žalovanou v odvolaní).

23. Odvolacia argumentácia žalovanej o poskytnutí úveru na bývanie (podľa zmluvy na ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu) teda nebola opodstatnená, pretože vykonaným dokazovaním bol preukázaný podnikateľský zámer obchodných spoločností na poskytnutí úveru za účelom refinancovania predchádzajúceho úveru žalobcu ako dlžníka. Žalovanou tvrdený úmysel zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy, poskytnúť finančné prostriedky na účel uvedený v predmetnej zmluve, nebol preukázaný a nemal oporu ani vo vykonanom dokazovaní. Vo vzťahu k použitiu finančných prostriedkov, na ktoré žalovaná poukazovala v odvolaní, je potrebné zdôrazniť, že nebola sporná úhrada finančných prostriedkov poskytnutých na základe predmetnej úverovej zmluvy v celom rozsahu (614 000 Sk) na účet spoločnosti SBS, ktorá vyplatila úver žalobcu voči spoločnosti eBUSINESS, s.r.o. Ďalšia dispozícia spoločnosti SBS s prijatými finančnými prostriedkami právne významná v kontexte riešenej otázky nebola. Výkon podnikateľskej činnosti tejto obchodnej spoločnosti, a to stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržba, pre žalobcov, v danom spore preukázaný nebol. Bez právneho významu bolo tak tvrdenie žalovanej o čiastočnom plnení spoločnosťou SBS žalobcom, ktoré preukázané ani nebolo.

24. Dôkazné bremeno tvrdenia o účelovom určení úveru na ďalšie stavebné úpravy a ich údržbu na základe predmetnej zmluvy niesla žalovaná ako poskytovateľ úveru (žalobcom ako spotrebiteľom), ktoré dôkazné bremeno neunesla.

25. V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel tiež k správne mu záveru, že údaj o celkovej výške úveru 614.000,- Sk (20.381,07 eur) nezodpovedá reálnej výške poskytnutého úveru, ktorému zodpovedá suma 600.000,- Sk (19.916,35 eur), keďže suma 14.000,- Sk (464,71 eur) podľa zmluvy predstavovala

poplatok za zabezpečenie úveru. Nebola poskytnutá žalobcom, ale obchodnej spoločnosti SBS za poskytnutie služieb v záujme žalovanej v súvislosti s predmetným úverom, aby bola zapísaná ako záložný veriteľ prvý v poradí a boli tak zabezpečené s tým súvisiace úkony). Zmluvné dojednanie preto súd prvej inštancie v tejto časti označil za neprijateľnú zmluvnú podmienku, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

26. Súdny dvor Európskej únie vo svojej judikatúre vysvetlil, že celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa vzájomne vylučujú (porov. rozsudok C-377/14 bod 85). Celková výška úveru označuje celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

27. Obdobne podľa vnútroštátnej judikatúry poplatok za zabezpečenie úveru má charakter odmeny poskytovateľovi služby spotrebiteľského úveru a nemožno ho považovať za istinu úveru, keď svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžo/39/2012 a 6Sžo/21/2013). V posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalovaná poskytla žalobcom ako spotrebiteľom, nie však finančné prostriedky poskytnuté na financovanie odmeny či výdavkov veriteľa.

28. Poskytnutie sumy 14.000,- Sk (464,71 eur) nemalo pre žalobcov žiaden hospodársky význam a v tejto hodnote im nebolo poskytnuté žiadne protiplnenie. Takéto zmluvné dojednanie je v rozpore s ustanoveniami komunitárneho práva ako aj vnútroštátneho práva, garantujúceho, že spotrebiteľ nebude neprijateľnými zmluvnými podmienkami viazaný.

29. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa, ktorý koná s dôverou v druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav (porov. rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. 2877/2010, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

30. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89, Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92, Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92, Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc).

31. Nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial, C-168/05 Mostaza Claro).

32. V súvislosti s ex offo súdnou kontrolou zmluvných podmienok je potrebné poukázať aj na uznesenie Súdneho dvora Európskej únie C-76/10 POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti Iveta Korčkovská, obsahujúce jednoznačnú požiadavku na ochranu spotrebiteľa pred nečestnými klauzulami, a to vždy a za každých okolností. Súdny dvor Európskej únie judikoval, že vnútroštátny súd má právo aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky (C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones). Táto možnosť priznaná súdu sa považuje za nevyhnutnú na zabezpečenie účinnej ochrany spotrebiteľa, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením (C-168/05 Mostaza Claro, C-473/00 Cofidis).

33. S poukazom na uvedené národný súd musí mať možnosť skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a musí ich skúmať ex offo (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial, C-243/08 Pannon GSM).

34. Argument o zmluvnej slobode spotrebiteľa nemôže obstať, pretože takáto sloboda je len iluzórna, keďže zmluvu vo formulárovej podobe pripravuje zmluvný partner spotrebiteľa a s ohľadom na nepomer vo vyjednávacej sile zmluvného partnera a spotrebiteľa je zjavné, že sa spotrebiteľ len s ťažkosťou môže domôcť zmeny vopred pripravených zmluvných dojednaní. V jednotlivých odboroch podnikania postupujú pritom zmluvní partneri spotrebiteľov obdobne a preto spotrebiteľ, ktorý by sa rozhodol nepristúpiť na vopred pripravené zmluvné podmienky, by odsúdil sám seba k životu mimo bežnú spoločnosť, bez využívania jednotlivých služieb. Po spotrebiteľovi nič také nemožno požadovať. Od jeho zmluvného partnera však naopak požadovať možno, aby sa vo svojej činnosti choval voči spotrebiteľovi poctivo (porov. rozsudok Okresného súdu Chebe sp. zn. 15C/410/2009). Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) zmluvnú rovnováhu faktickou.

35. Súd prvej inštancie preto v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou ako aj právnou úpravou Európskej únie, správne posúdil neplatnosť dotknutého zmluvného dojednania v predmetnej úverovej zmluve, z hľadiska ustanovenia § 53 ods. 1 ako generálnej klauzuly obsahujúcej zákaz zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Výpočet neprijateľných zmluvných podmienok v ustanovení § 53 ods. 4 O. z. nie je taxatívny, ale demonštratívny, a za neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve je potrebné považovať aj ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa úhradu, či plnenie za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie, tiež to ktoré v prevažnej miere nesleduje jeho záujmy (podľa § 53 ods. 4 O. z. v relevantnom znení neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné). Nebola dôvodná námietka žalovanej v odvolaní, že súd prvej inštancie nevysvetlil zmluvnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keďže svoj záver vyslovil v odseku 37 až 40 napadnutého rozhodnutia, na ktoré odvolací súd odkazuje.

36. Poukaz žalovanej v odvolaní, že dlžníci ako aj žalobcovia sa mohli nakontaktovať na žalovanú samostatne, nemal žiaden vplyv na vyššie uvedené závery (porov. odsek 21 a 22 tohto rozhodnutia). Obdobne bolo potrebné vyhodnotiť argument žalovanej, že činnosťou SBS bolo žalobcom ušetrovaných 50.000,- Sk. Nebola opodstatnená odvolacia námietka žalovanej ani vo vzťahu k nevyhodnoteniu výpovede štatutárneho zástupcu žalovanej, v ktorej pritom sám objasnil úzku spoluprácu medzi žalovanou a spoločnosťou SBS. Žalovaná je právnickou osobou a svoje tvrdenia tlmočí práve prostredníctvom štatutárneho zástupcu. V civilnom sporovom konaní je výsluch strany iba podporným dôkazom. Vyplýva to z dikcie zákona, podľa ktorej výsluch strany môže súd vykonať vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak (§ 195 ods. 1).

37. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovanej, že súd prvej inštancie sa „priklonil“ k výpovedi svedka, ako to uvádza žalovaná v odvolaní. Súd prvej inštancie vyhodnotil dôkazy v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, prihliadajúc na to, čo vyšlo počas konania najavo.

38. S tvrdeniami žalovanej a obchodným partnerstvom medzi žalovanou a spoločnosťou SBS sa súd prvej inštancie náležite vysporiadaval v rámci právnych úvah v odsekoch 33 až 40, pričom záver súdu prvej inštancie nesmeroval k negatívnemu hodnoteniu samotného personálneho prepojenia obchodných spoločností (na ktoré žalovaná poukazovala v súvislosti s judikatúrou Najvyššieho súdu SR), ale vo vzťahu k vyhodnoteniu dokazovania, právneho posúdenia a subsumovania zmluvného vzťahu medzi stranami konania pod ustanoveniam zákona o spotrebiteľských úveroch ZoSÚ. Ak žalovaná argumentovala v odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil, že odmena prislúchala len za to, že spoločnosť SBS získala pre žalovanú klienta, keďže štatutárny zástupca žalovanej uviedol, že SBS jednala s veriteľmi dlžníkov a vykonávala v prospech dlžníkov rôzne iné úkony na základe príkaznej zmluvy, tak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že všetky opísané úkony smerovali k naplneniu zámeru poskytnutia úveru žalovanou žalobcom, ktorý bude zabezpečený záložným právom v prospech žalovanej ako veriteľa prvý v poradí. Nebolo preto rozhodné či spoločnosť SBS získavala podklady k vyhotoveniu zmluvy o úvere alebo ich priamo vyhotovovala.

39. Závery súdu prvej inštancie opodstatnene vychádzali aj čestných prehlásení žiadateľov o úver (vzhlľadom na odkaz žalovanej v odvolaní na výpoveď svedkyne J.), ktoré preukazovali schému poskytovania úverov, refinančných úverov prostredníctvom žalovanej a spoločnosti SBS (rozhodujúce pre právne posúdenie úverovej zmluvy a jej vyhodnotenie ako spotrebiteľského úveru). Argument žalovanej o konsenzuálnom charaktere úverového kontraktu (v prípade ktorého sa nevyžaduje reálne odovzdanie, či zaslanie finančných prostriedkov priamo dlžníkovi) a o chápaní postavenia spoločnosti SBS ako platobného miesta, boli bez právneho významu na vyššie uvedené závery, na základe vykonaného dokazovania, vzťahujúce sa na charakter zmluvy ako spotrebiteľského úveru. Skutočnosť, že právnik žalovanej, prípadne iný pracovník mal vypracovávať zmluvnú dokumentáciu žalovanej, bolo taktiež irelevantné.

40. Pokiaľ žalovaná označila rozhodnutia iných dvoch krajských súdov, a to argumentáciu týkajúcu sa všeobecných záverov vo vzťahu k negatívnej enumerácii spotrebiteľských úverov, podľa zákona o spotrebiteľských úveroch ZoSÚ, tak uvedené závery neodporujú záverom súdu prvej inštancie, ktoré boli odôvodnené na základe výsledkov dokazovania v konkrétnej prejednávanej veci. Vo vzťahu k hodnoteniu čestných prehlásení žiadateľov o úver, odvolací súd odkazuje na vyššie uvedené odôvodnenie v odseku 39, 21 tohto rozhodnutia. Predmetná úverová zmluva predstavovala štandardnú formulárovú zmluvu predloženú žalovanou žalobcom, pričom žalovaná nepreukázala možnosť žalobcov ovplyvniť obsah zmluvných dojednaní (§ 53 odsek 2, 3 O. z.). Nemohol tak obstáť poukaz žalovanej, že žalobcovia udelili pokyn na rozdelené plnenie z úveru a odoslanie platieb na účet tretej osoby.

41. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovanej týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, jeho arbitrárnosti a nevysporiadania sa so všetkými dôkazmi, ako i nesprávneho hodnotenia dokazovania, odvolací súd uvádza nasledovné.

42. Strana konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/7/2009).

43. V posudzovanej veci súd prvej inštancie uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad, pričom vyvodil vecne správne závery.

44. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces, treba považovať taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/98/2017), čo nebol daný prípad.

45. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 50/04, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/61/2010).

46. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/106/2010, RUIS R Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani v. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

47. V prejednávanej veci nedošlo k vade konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nedošlo ani k porušeniu procesných práv žalovanej, majúcej za následok porušenie práva na spravodlivý proces.

48. Odvolacie námietky žalovanej o nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení veci neboli dôvodné a iné odvolacie námietky žalovanou v odvolaní vznesené neboli. Všeobecný súd (prvoinštančný aj odvolací) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (postačuje ak rozhodnutie dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania). Preto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

49. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené podľa § 387 ods. 1 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania úspešných žalobcov, ktorým podľa ustanovenia § 255 ods. 1 vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanej v konaní neúspešnej. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie, po právoplatnosti rozhodnutia.

50. Z dôvodu, že žalobcovia boli úspešní aj v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, vzniklo im právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalobcovia 1/, 2/ majú voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

51. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.